

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17CoCsp/24/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118370366
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomír Šabla
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6118370366.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubomíra Šablu a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Dušana Ďuriana ako členov senátu, v spore žalobkyne V. T., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom Z. F. XXXX/XX, XXX XX V. V., proti žalovanému Finportal, a. s., so sídlom Pribinova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 45 469 156, zast. advokátom JUDr. Rastislavom Posluchom, Advokátska kancelária so sídlom Jakubovo námestie 1, 811 09 Bratislava, IČO: 45 469 156, v konaní o zaplatenie 9 000,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 20Csp/137/2018-164 zo dňa 17. 12. 2019 ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v prvom výroku **m e n í** tak, že žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobkyni sumu 9 000,- Eur s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 9 000,- Eur od 20. 11. 2018 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že táto povinnosť žalovaného zaniká v rozsahu plnenia povinnosti U. T., nar. XX. XX. XXXX, bytom E. Y. 8, XXX XX V., zaplatiť žalobkyni sumu 9 000,- Eur uloženej U. T. rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 4T/35/2019-1312 zo dňa 24. 06. 2019.

II. Rozsudok súdu prvej inštancie v treťom výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1 500,- Eur a vo štvrtom výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania **p o t v r d z u j e**.

III. Žalovaný **j e p o v i n n ý** nahradiť žalobkyni trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 9 000,- Eur s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 9 000,- Eur od 20. 11. 2018 do zaplatenia, a to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia, ktorú má spoločne a nerozdielne s U. T., nar. XX. XX. XXXX, bytom E. Y. X, V. na základe rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 4T/35/2019-1312 zo dňa 24. 06. 2019 (prvý výrok); v prevyšujúcej časti úroku z omeškania žalobu zamietol (druhý výrok), žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1 500,- Eur, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia (tretí výrok) a vyslovil, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov tohto konania v rozsahu 100 % voči žalovanému, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť žalobkyni v lehote 3 dní odo dňa rozhodnutia o výške trov konania samostatným uznesením (štvrtý výrok).

2. Z obsahu spisu a odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobkyňa sa žalobou podanou na súde prvej inštancie dňa 14. 11. 2018 domáhala voči žalovanému zaplatenia sumy 9 000,- Eur s príslušenstvom titulom náhrady škody a zároveň sa domáhala primeraného finančného

zadosťučinenia vo výške 1 500,- Eur. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalovaný ako samostatný finančný agent uzatvoril Zmluvu o finančnom sprostredkovaní zo dňa 02. 06. 2014 (ďalej aj „zmluva o finančnom sprostredkovaní“) so sprostredkovateľkou U. T. ako podriadeným finančným agentom, ktorá vykonávala v divízii S. finančný servis - činnosť finančného sprostredkovania. Zároveň mal žalovaný uzatvorenú Zmluvu o vykonávaní finančného sprostredkovania samostatným finančným agentom a o poskytovaní ďalších služieb zo dňa 30. 04. 2012 (ďalej aj „zmluva o vykonávaní finančného sprostredkovania“) so správcovskou spoločnosťou C. C., správ. spol., a.s., na základe ktorej sa žalovaný zaviazal vykonávať pre správcovskú spoločnosť finančné sprostredkovanie v sektore kapitálového trhu. Žalobkyňa investovala svoje finančné prostriedky do podielových fondov spoločnosti C. C., správ. spol., a. s. prostredníctvom sprostredkovateľky U. T., ktorá bola rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 4T/35/2019-1312 uznaná vinnou z obzvlášť závažného pokračovacieho zločinu podvodu, pri ktorom v postavení finančného poradcu spôsobila žalobkyni (poškodenej) škodu v celkovej výške 9 000,- Eur.

3. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný je vo veci pasívne vecne legitimovaný s poukazom na čl. VIII. bodu 1. zmluvy o finančnom sprostredkovaní, podľa ktorého: „zodpovednosť za škodu spôsobenú sprostredkovateľom pri vykonávaní obchodnej služby podľa tejto zmluvy preberá v zmysle zákona za sprostredkovateľa agent, čím nie je dotknuté právo agenta domáhať sa voči sprostredkovateľovi náhrady škody v zmysle § 373 a nasledujúce Obchodného zákonníka“. Z konania vyplynulo, že sprostredkovateľka vykonávala činnosti v zmysle čl. II. bodu 1. a 2. zmluvy o finančnom sprostredkovaní, keď sprostredkovala investovanie finančných prostriedkov spotrebiteľov do prevoditeľných cenných papierov vo fondoch kolektívneho investovania správcovskej spoločnosti C. C., správ. spol., a.s. a žalovaný prevzal zodpovednosť za spôsobenú škodu, ku ktorej došlo priamo v príčinnej súvislosti s výkonom činnosti sprostredkovateľa pri vykonávaní obchodnej služby. Pasívna vecná legitimácia žalovaného vyplýva aj z ustanovení § 30 ods. 2, 3 a § 30 ods. 7 zákona č. 186/2009 Z. z. o finančnom sprostredkovaní a finančnom poradenstve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej aj „zákon o finančnom sprostredkovaní“) a sprostredkovateľ by nemohol vykonávať činnosť pre samostatného agenta (žalovaného) bez toho, aby žalovaný prevzal zmluvne zodpovednosť za spôsobenú škodu, tak ako vyplýva z čl. VIII. bodu 1 zmluvy o finančnom sprostredkovaní, nakoľko by sprostredkovateľka musela Národnej banke Slovenska preukázať, že má uzatvorené poistenie pre prípad zodpovednosti za spôsobenú škodu. Súd prvej inštancie skonštatoval, že žalovaný mal povinnosť preverovať podriadeného finančného agenta (sprostredkovateľku), či dodržiava povinnosti v súlade so zákonom, či vykonáva svoju prácu s odbornou starostlivosťou na prospech v záujme klientov a v intenciách finančného sprostredkovania. Aj v prípade, ak by podriadený finančný agent konal v rozpore so svojimi právomocami, prekročenie právomoci podriadeného finančného agenta by nebolo možné pričítať na ľarchu spotrebiteľa, keďže žalovaný zanedbal zákonnú povinnosť sústavne ho preverovať podľa § 29 ods. 1 a 2 zákona o finančnom sprostredkovaní. Prekročenie právomoci môže založiť zmluvnú alebo zákonnú zodpovednosť vo vzťahu k samostatnému finančnému agentovi, v prospech ktorého vykonával sprostredkovanie, a ktorý prevzal zodpovednosť za spôsobenú škodu.

4. Nakoľko bola U. T. uložená v trestnom konaní povinnosť nahradiť žalobkyni škodu vo výške 9 000,- Eur, dospel súd prvej inštancie k záveru, že vo vzťahu k žalovanému ide o solidárnu zodpovednosť v zmysle § 438 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej aj „O. z.“), a preto mu uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni škodu vo výške 9 000,- Eur spoločne a nerozdielne s U. T., nar. XX. XX. XXXX na základe rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 4T/35/2019-1312 zo dňa 24. 06. 2019. U. T. páchala trestnú činnosť v rámci svojej činnosti podriadeného finančného agenta, ktorú vykonávala pre žalovaného a teda žalovaný zodpovedá za škodu, ktorá ňou bola spôsobená. Pokiaľ žalovaný namietal, že žalobkyňa spoluzavinila predmetnú škodu vzhľadom na ustanovenie § 415 O. z., súd prvej inštancie mal za to, že škoda bola spôsobená úmyselne zavinene a preto vo vzťahu k žalobkyni ako poškodenej je možné prihliadnuť len na jej úmyselné zavinenie, čo z tvrdení žalovaného nevyplýva. Žalobkyňa konala ako spotrebiteľ a princíp ochrany spotrebiteľa má prednosť pred akýmkoľvek majetkovo motivovanými záujmami podnikateľského subjektu, preto neinformovanosť spotrebiteľa alebo jeho nedostatočná informovanosť v oblasti finančného trhu nemôže byť na jeho ujmu. Podriadený finančný agent využil svoje dominantné postavenie, skúsenosti v oblasti finančného trhu a zneužil neznalosť, neskúsenosť a dôveru žalobkyne. Konajúc v rozpore so zákonom o finančnom sprostredkovaní uvádzal podriadený finančný agent žalobkyňu do omylu v príčinnej súvislosti s čím sa obohatil a žalovaný zároveň zanedbal svoju povinnosť, ktorá mu vyplýva zo zákona vo vzťahu k podriadenému finančnému agentovi.

5. Súd prvej inštancie priznal žalobkyni aj primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1 500,- Eur, ktoré si žalobkyňa uplatnila v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o ochrane spotrebiteľa“), podľa ktorého má spotrebiteľ právo žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Súd prvej inštancie mal za to, že za daného stavu s ohľadom na závažné porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné. Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal súd prvej inštancie z toho, že suma 1 500,- Eur je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv a zodpovedá svojmu účelu a teda poskytuje žalobkyni satisfakciu odradiac dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Do úvahy súd prvej inštancie zobral aj intenzitu konania sprostredkovateľky U. T., mieru zavinenia a opakované útoky na majetok žalobkyne, ako aj vynaložený čas na nápravu protiprávneho konania, súdne konanie, ktoré predstavujú zásah do osobného i pracovného života žalobkyne.

6. S poukazom na omeškanie žalovaného s plnením peňažného dlhu priznal súd prvej inštancie žalobkyni aj úroky z omeškania z prisúdenej sumy podľa § 517 ods. 1 a 2 O. z. v spojení s nariadením vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v platnom znení (ďalej aj „nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z.“) odo dňa nasledujúceho potom, ako žalobkyňa o plnenie žalovaného požiadala v zmysle § 563 O. z. Súd prvej inštancie skonštatoval, že ak nedošlo požiadanie dlžníkovi už skôr, treba za kvalifikované požiadanie považovať žalobu. Nakoľko žalobkyňa nevyzvala žalovaného výzvou na plnenie, priznal súd prvej inštancie žalobkyni zákonný úrok z omeškania zo sumy 9 000,- Eur vo výške 5 % ročne odo dňa nasledujúceho po dni, kedy bola žaloba žalovanému doručená, t. j. odo dňa 20. 11. 2018. V prevyšujúcej časti požadovaného úroku z omeškania súd prvej inštancie žalobu zamietol.

7. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C. s. p.“) tak, že žalobkyni ako plne úspešnej strane priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

8. Proti prvému, tretiemu a štvrtému výroku rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie žalovaný. Rozhodnutie považoval za nesprávne z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f) a h) C. s. p., t. j. z dôvodov, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný mal za to, že záver súdu prvej inštancie o prebratí zodpovednosti žalovaného za konanie podriadeného finančného agenta U. T. nie je správne a zákonné. Poukázal na to, že v zmysle zmluvy o finančnom sprostredkovaní zodpovedá za škodu spôsobenú sprostredkovateľom - U. T. pri vykonávaní obchodnej služby a nenesie zodpovednosť za akúkoľvek, resp. za všetky škody spôsobené podriadeným finančným agentom. Podriadený finančný agent U. T. pri konaní, ktoré napĺňa znaky skutkovej podstaty trestného činu nevykonávala činnosť finančného sprostredkovania, resp. obchodnú činnosť, za ktorú by v zmysle zmluvy žalovaný preberal zodpovednosť, ale len predstierala, že vykonáva obchodnú činnosť na účet žalovaného. Konanie podriadeného finančného agenta preto nemožno podradiť pod činnosti v zmysle čl. II. bodu 1. zmluvy o finančnom sprostredkovaní.

9. Sprostredkovateľka U. T. svojim konaním prekročila právomoc vymedzenú zákonom, resp. zmluvnou úpravou a jej konanie nemožno zaradiť pod výkon finančného poradenstva, či finančného sprostredkovania, pri ktorom žalovaný preberá zodpovednosť za škodu ako finančný poradca. Zo zákonnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 33 O. z. vyplýva, že v prípade, ak osoba prekročí svoje oprávnenie konať, je z tohto konania sama zaviazaná. S poukazom na predmetné ustanovenie má žalovaný za to, že podriadený finančný agent prekročil svoje právomoci, resp. pri napĺňaní znakov skutkovej podstaty trestného činu nevykonával obchodnú činnosť na účet žalovaného a je z takéhoto konania zviazaný sám. Žalovaný si svoje povinnosti v zmysle zákonnej úpravy plnil, avšak podriadený finančný agent nevykonával obchodnú činnosť a finančné sprostredkovanie, ktoré kontrolnou činnosťou pravidelne preveroval žalovaný. Vzhľadom na uvedené absentuje pasívna vecná legitimácia žalovaného.

10. Ďalej žalovaný namietol, že nárok na úrok z omeškania možno žalobkyni priznať až dňom nasledujúcim po dni nadobudnutia právoplatnosti trestného rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4T/35/2019, t. j. odo dňa 22. 08. 2019, z dôvodu, že až ním bol deklarovaný vznik škody, určená jej výška, bolo zistené zavinenie subjektu a príčinná súvislosť medzi škodou a konaním škodcu.

11. Žalovaný uviedol, že v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je žalobca oprávnený uplatniť nárok na primerané finančné zadosťučinenie len proti porušiteľovi, ktorým však žalovaný nie je. Žalovaný nie je zodpovedný za porušenie práva alebo povinnosti vychádzajúcej z akéhokoľvek ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa, a preto žalobkyňa nemá voči žalovanému nárok na finančné zadosťučinenie v zmysle tohto zákona.

12. S poukazom na vyššie uvedené žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

13. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že podané odvolanie žalovaného nepovažuje za dôvodné. Z čl. II. bodu 2. zmluvy o finančnom sprostredkovaní vyplýva, že žalovaný v pozícii samostatného finančného agenta zmluvne poveril podriadeného finančného agenta U. T. okrem vykonávania činností podľa čl. II. bodu 1. zmluvy aj vykonávaním činností v rámci sektora kapitálového trhu v ustanovení čl. II. bodu 2, ktoré kopíruje ustanovenie § 2 ods. 2 zákona o finančnom sprostredkovaní. Argument žalovaného, že jeho podriadený finančný agent prekročil rozsah zmluvne vymedzených právomocí je irelevantný, pretože s poukazom na uvedené ustanovenia je zrejmé, že konal v zmluvných a zákonných intenciách finančného sprostredkovania. V zmysle čl. I. bodu 3. zmluvy o finančnom sprostredkovaní sa obchodnou službou rozumie „vykonávanie činnosti finančného sprostredkovania“, teda presne tých činností, ktoré podriadený finančný agent s poukazom na čl. II. bod 2 zmluvy v spojení s ustanovením § 2 ods. 2 zákona o finančnom sprostredkovaní mohol vykonávať a fakticky aj vykonával, nakoľko k vzniku škody na majetkových hodnotách žalobkyne došlo v príčinnej súvislosti s poskytovaním investičnej služby a prijímaním a postupovaním pokynov klienta. Podriadený finančný agent vykonával finančné sprostredkovanie a teda aj obchodnú službu v prospech žalovaného ako samostatného finančného agenta. Žalovaný uzatvoril dňa 26. 04. 2012 so správcovskou spoločnosťou C. C., správ. spol, a. s., zmluvu o vykonávaní finančného sprostredkovania, kde sa v čl. III. bode 5 uvádza, že „činnosti, ktorých predmetom je vykonávanie finančného sprostredkovania je finančný agent oprávnený a súčasne povinný vykonávať prostredníctvom osôb, ktoré sú podriadeným finančným agentom vykonávajúcím finančné sprostredkovanie v sektore kapitálového trhu na základe zmluvy uzavretej so samostatným finančným agentom.“ Z uvedeného vyplýva, že čl. II. bod. 2 zmluvy o finančnom sprostredkovaní prijali samostatný finančný agent a podriadený finančný agent na podklade zmluvy o vykonávaní finančného sprostredkovania, pričom žalovaný mal z vykonávania finančného sprostredkovania podriadeným finančným agentom majetkový prospech v podobe provízií. Žalovaný mal o činnostiach vykonávaných podriadeným finančným agentom podrobný prehľad, a ak by tvrdil, že tomu tak nebolo, potom nekonal v súlade s ustanovením § 29 ods. 1 a 2 zákona o finančnom sprostredkovaní, keď zanedbal svoju povinnosť „všeobecnej preventívnej povinnosti“ a povinnosť „sústavne preverovať dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a iných právnych predpisov“ zo strany svojho podriadeného finančného agenta.

14. K námietke žalovaného o prekročení právomoci podriadeným finančným agentom žalobkyňa uviedla, že ide o procesnú obranu, s ktorou žalovaný prvýkrát prišiel až v odvolacom konaní a teda prostriedky procesnej obrany neuplatnil v súlade so zásadou koncentrácie konania riadne a včas v konaní pred súdom prvej inštancie. S poukazom na znenie ustanovenia § 366 C. s. p. nemožno žalovaným produkované novoty v odvolacom konaní subsumovať pod predmetné ustanovenie, a preto je táto procesná obrana žalovaného irelevantná. Tvrdenie žalovaného o prekročení právomoci podriadeným finančným agentom, ktoré by podľa jeho názoru malo mať za následok to, že žalovaný ako samostatný finančný agent nezodpovedá za konanie svojho podriadeného finančného agenta podľa žalobkyne popiera primárny zmysel a účel právnej úpravy zákona o finančnom sprostredkovaní. Žalovaný použil analogiu iuris v neprospech spotrebiteľa bez právneho základu. Právne vzťahy medzi žalovaným ako samostatným finančným agentom a jeho podriadeným finančným agentom sú primárne normatívne regulované právnou úpravou zákona o finančnom sprostredkovaní, ktorá predstavuje právnou úpravu noriem lex specialis oproti ustanoveniu § 33 O. z., ktoré je právnou normou lex generalis. Povaha právnych noriem lex specialis sa prejavuje aj v ustanovení § 30 ods. 7 zákona o finančnom

sprostredkovaní, podľa ktorého sa ustanovenia odsekov 2 a 3 predmetného ustanovenia § 30 vzťahujú aj na podriadeného finančného agenta, pričom toto neplatí v prípade, ak za neho prevzal zodpovednosť za spôsobenú škodu samostatný finančný agent, s ktorým má uzatvorenú zmluvu podľa ustanovenia § 9 tohto zákona. Z jednotlivých právnych noriem zákona o finančnom sprostredkovaní vyplýva, že ide o prísne konštruovanú objektívnu zodpovednosť samostatného finančného agenta, ktorej sa nemôže zbaviť len jednoduchým poukazom na eventuálne prekročenie právomoci jeho podriadeným finančným agentom. Okrem toho v zmysle druhej vety ustanovenia § 33 ods. 1 O. z. platí, že ak splnomocniteľ neoznámia osobe, s ktorou splnomocnenec konal svoj nesúhlas bez zbytočného odkladu po tom, čo sa o prekročení oprávnenia dozvedel, platí, že prekročenie schválil. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné, aby žalovaný ihneď ako sa o prekročení právomocí podriadeným finančným agentom dozvedel, žalobkyni oznámil, že s takýmto úkonom nesúhlasí, pričom do dnešného dňa žalovaný žalobkyni svoj nesúhlas s tvrdeným prekročením právomocí podriadeného finančného agenta neoznámil.

15. K úroku z omeškania žalobkyňa uviedla, že nárok na zákonné úroky z omeškania z titulu zodpovednosti za spôsobenú škodu nemôže byť podmienený výrokom súdu o tom, či protiprávny úkon, v príčinnej súvislosti s ktorým došlo k vzniku škody je alebo naopak nie je trestným činom. Trestné konanie a civilné konanie sú dva od seba nezávislé konania, výsledok ktorých nie je vzájomne podmienený. Právo na príslušenstvo v podobe zákonných úrokov z omeškania vzniká poškodenému subjektu, v tomto prípade žalobkyni, nie okamihom nadobudnutia právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku, že konanie podriadeného finančného agenta naplnilo príslušnú skutkovú podstatu trestného činu, ale nárok na zákonné úroky z omeškania je a priori daný okamihom omeškania zodpovedného subjektu s plnením náhrady škody, ktorej plnenie nie je závislé na výroku súdu o trestnoprávne relevantnom konaní, pretože nie každá škoda musí vzniknúť v súvislosti s konaním, ktoré je trestným činom. Čas splnenia dluhu a s tým súvisiaci nárok na zákonné úroky z omeškania je absolútne nezávislý na výroku súdu o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto zaň zodpovedá.

16. Žalobkyňa ďalej poukázala na to, že s námietkou žalovaného spočívajúcou v nesprávnosti výroku o priznaní primeraného finančného zadostučinenia sa súd prvej inštancie argumentačne správne vysporiadal v bodoch 53. a 54. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie podrobne uviedol za akých podmienok možno spotrebiteľovi priznať nárok na primerané finančné zadostučinenie, pričom dôvody pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia žalobkyni videl v protiprávnom konaní žalovaného, ktorý je v plnej miere zodpovedný za vzniknutú škodu. Vzhľadom na uvedené žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil a o náhrade trov konania súvisiacich s odvolaním rozhodol tak, že žalobkyni prizná náhradu trov za odvolacie konanie v rozsahu 100 %.

17. Dňa 23. 06. 2020 žalobkyňa doplnila svoje predošlé vyjadrenie k odvolaniu a uviedla, že právne totožný prípad sa riešil aj v rozhodnutí Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 19C/67/2018 zo dňa 28. 01. 2020 a rozhodnutí Okresného súdu Banská Bystrica 14Csp/154/2018, ktoré bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoCsp/15/2020 zo dňa 18. 06. 2020.

18. Žalovaný repliku nepodal.

19. Krajský súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalovaného podľa § 34 C. s. p. preskúmal vec v rozsahu odvolania podľa § 379 C. s. p. z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C. s. p. a mimo nich v rozsahu väd týkajúcich sa procesných podmienok v zmysle § 380 ods. 2 C. s. p., ktoré vady nezistil, bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C. s. p. z dôvodu, že pre rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie a prejednanie veci na odvolacom pojednávaní nevyžadoval dôležitý verejný záujem. Odvolací súd po prejednaní veci dospel k názoru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom prvom výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyni istinu 9 000,- Eur s príslušenstvom zmenil iba z formálnych dôvodov s poukazom na bod 24. odôvodnenia tohto rozsudku, pričom obsahovo ide o potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu podľa § 387 ods. 1 C. s. p. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom treťom výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie a v štvrtom výroku o trovách konania bol vzhľadom na jeho vecnú správnosť potvrdený podľa § 387 ods. 1 C. s. p.

20. Z obsahu spisu a odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobkyni bola žalovaným prostredníctvom sprostredkovateľky U. T. ponúknutá možnosť investovať finančné prostriedky do podielových fondov spoločnosti C. C., správ. spol., a.s. Sprostredkovateľka U. T. ako podriadený finančný agent na základe zmluvy o finančnom sprostredkovaní zo dňa 02. 06. 2014 uzatvorenej so samostatným finančným agentom I., a. s. (žalovaným) vykonávala pre žalovaného činnosť finančného sprostredkovania. V čl. VIII bode 1. zmluvy o finančnom sprostredkovaní sa žalovaný zaviazal na prebratie zodpovednosti za škodu spôsobenú sprostredkovateľom pri vykonávaní obchodnej služby podľa tejto zmluvy. Zároveň mal žalovaný uzatvorenú zmluvu o vykonávaní finančného sprostredkovania samostatným finančným agentom so správcovskou spoločnosťou C. C., správ. spol., a.s., na základe ktorej sa žalovaný zaviazal vykonávať pre správcovskú spoločnosť finančné sprostredkovanie v sektore kapitálového trhu. Žalobkyňa využila možnosť investovania sprostredkovanú U. T. a uzatvorila so správcovskou spoločnosťou C. C., správ. spol., a.s. zmluvu - žiadosť o registráciu podielníka a vydanie podielových listov, na základe ktorej prostredníctvom U. T. investovala svoje finančné prostriedky. Z trestného rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 4T/35/2019-1312 vyplynulo, že sprostredkovateľka U. T. bola uznaná vinnou z obzvlášť závažného pokračovacieho zločinu podvodu, keď v postavení finančného poradcu spôsobila žalobkyni (poškodenej) škodu v celkovej výške 9 000,- Eur.

21. Námietku žalovaného o absencii jeho pasívnej vecnej legitímácie v konaní nepovažoval ani odvolací súd za dôvodnú a v plnom rozsahu sa stotožnil s argumentáciou súdu prvej inštancie v bode 37. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Z článku VIII. bodu 1. zmluvy o finančnom sprostredkovaní uzatvorenej medzi žalovaným ako samostatným finančným agentom a U. T. ako podriadeným finančným agentom je zrejmé, že žalovaný výslovne prevzal zodpovednosť za škodu spôsobenú sprostredkovateľom pri vykonávaní obchodnej služby. Z čl. I. bodu 3. zmluvy o finančnom sprostredkovaní vyplýva, že činnosť finančného sprostredkovania sa považuje za obchodnú službu. V čl. II. bode 2. zmluvy o finančnom sprostredkovaní je uvedené, že „sprostredkovateľ sa v rámci sektora kapitálového trhu zaväzuje vykonávať aj činnosti spočívajúce v poskytovaní investičnej služby prijímanie a postupovanie pokynov záujemcu týkajúcich sa prevoditeľných cenných papierov a podielových listov podielových fondov a cenných papierov zahraničných subjektov kolektívneho investovania a ich propagácia, a v poskytovaní investičnej služby investičného poradenstva vo vzťahu k prevoditeľným cenným papierom a podielovým listom podielových fondov a k cenným papierom vydaným zahraničnými subjektmi kolektívneho investovania.“ V konaní pred súdom prvej inštancie bolo preukázané, že sprostredkovateľka U. T. pri naplnení skutkovej podstaty trestného činu sprostredkovala investovanie finančných prostriedkov žalobkyne (na základe žiadosti o registráciu podielníka a vydanie podielových listov) do podielových listov vo fondoch spravovaných správcovskou spoločnosťou C. C., správ. spol., a. s., s ktorou mal žalovaný uzatvorenú zmluvu a teda vykonávala činnosť podriadeného finančného agenta pre žalovaného. Prevádzanie finančných prostriedkov žalobkyne na účty tretích osôb a preberanie finančných prostriedkov žalobkyne v hotovosti U. T. sa uskutočňovalo v rámci sprostredkovateľskej činnosti vykonávanej pre samostatného finančného agenta za účelom investovania v správcovskej spoločnosti C. C., správ. spol., a. s. z čoho je zrejmé, že táto činnosť sprostredkovateľky bola vykonávaním obchodnej služby v zmysle čl. II. bodu 2. zmluvy o finančnom sprostredkovaní. S poukazom na prebratie zodpovednosti žalovaným v zmysle čl. VIII. bodu 1. zmluvy o finančnom sprostredkovaní tak vznikla žalovanému povinnosť znášať v plnom rozsahu zodpovednosť za škodu spôsobenú žalobkyni sprostredkovateľkou. Vzhľadom na skutočnosť, že podriadený finančný agent U. T. neprekročila pri výkone finančného poradenstva, resp. finančného sprostredkovania svoju právomoc, nepovažoval odvolací súd za relevantnú odvolaciu argumentáciu žalovaného o prekročení oprávnenia splnomocnenca v zmysle § 33 O. z.

22. Z napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že súd prvej inštancie čiastočne vyhovel žalobe žalobkyne voči žalovanému čo do uplatneného úroku z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 O. z. v spojení s nariadením vlády SR č. 87/1995 Z. z. a priznal žalobkyni zákonný úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 9 000,- Eur od 20. 11. 2018 do zaplatenia, t. j. odo dňa nasledujúceho po dni, kedy bola žalovanému doručená žaloba súdom prvej inštancie. Námietku žalovaného, že žalobkyňa má nárok na úrok z omeškania až odo dňa nasledujúceho po právoplatnosti trestného rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 4T/35/2019-1312 (t.j. odo dňa 22. 08. 2019) nepovažoval odvolací súd za dôvodnú. Výsledok civilného konania o náhradu škody, ktorú si žalobkyňa uplatnila voči žalovanému ako samostatnému finančnému agentovi na základe zmluvného dojednaní čl. VIII. bodu 1. zmluvy o finančnom sprostredkovaní nie je závislý od výsledku trestného konania voči podriadenému finančnému

agentovi, ktorým bola sprostredkovateľka uznaná vinnou a skonštatovaná škoda, ktorú spôsobila žalobkyni a nemožno od neho odvodzovať čas splnenia dlhu v civilnom konaní. Uvedeným trestným rozsudkom (ako aj napadnutým civilným rozsudkom) bola len deklarovaná škoda spôsobená žalobkyni sprostredkovateľkou v zmysle § 420 ods. 1 O. z., vzniknutá už skôr, t. j. nie dňom právoplatnosti takéhoto rozsudku. V zmysle § 563 O. z. ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Úroky z omeškania možno žalobcovi priznať iba od toho času, keď sa dlžník dostal do omeškania. Keďže v Občianskom zákonníku pri nároku na náhradu škody nie je ustanovený čas splnenia, podľa ustanovenia § 563 O. z. treba vychádzať z toho, že škodca, resp. ten, kto za škodu zodpovedá je povinný nahradiť škodu prvý deň po tom, čo ho veriteľ požiadal o splnenie. Ak nedošlo požiadanie dlžníkovi už skôr, treba za kvalifikované požiadanie považovať žalobu; dňom zročnosti pohľadávky uplatnenej v žalobe však nebude deň nasledujúci po podaní žaloby na súde, ale deň po doručení tejto žaloby žalovanému (R 19/1972). Nakoľko z konania nevyplývalo, že by žalobkyňa pred podaním žaloby zaslala žalovanému výzvu na splnenie dlhu (na náhradu škody), súd prvej inštancie rozhodol správne, keď priznal žalobkyni zákonný úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby súdom prvej inštancie žalovanému, t. j. odo dňa 20. 11. 2018.

23. Podľa § 3 ods. 5 poslednej vety zákona o ochrane spotrebiteľa má spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Inštitút finančného zadosťučinenia je prostriedkom slúžiacim k reparácii ujmy spotrebiteľa vzniknutej porušením povinností dodávateľa. Nárok vzniká proti porušiteľovi práva spotrebiteľa, resp. osoby zodpovednej za porušenie práva alebo povinnosti. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje (Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019). Odvolací súd vzhľadom na odvolaciu argumentáciu žalovaného o tom, že v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je žalobkyňa oprávnená uplatniť nárok na primerané finančné zadosťučinenie len voči porušiteľovi, ktorým však žalovaný nie je uvádza, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, keď v predmetnom konaní aplikoval ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa a stotožnil sa s nárokom žalobkyne na poskytnutie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 1 500,- Eur z dôvodu, že žalovaný prebratím zodpovednosti v zmysle čl. VIII. bodu 1. zmluvy o finančnom sprostredkovaní zodpovedá za porušenie povinností vyplývajúce z tohto vzťahu, z ktorého porušenia povinnosti vznikla škoda. Súd prvej inštancie priznal žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie s poukazom na protiprávne konanie žalovaného, ktorý porušil práva žalobkyne ako spotrebiteľa, resp. porušil svoje povinnosti ustanovené v právnych predpisoch na ochranu spotrebiteľa a zároveň konal aj v rozpore so zákonom o finančnom sprostredkovaní. V predmetnom konaní žalobkyňa ako spotrebiteľ úspešne uplatnila na súde nárok z porušenia svojich práv, resp. porušenia povinností v zmysle zmluvy, zákona o ochrane spotrebiteľa aj osobitných predpisov (zákona o finančnom sprostredkovaní), za ktoré žalovaný zodpovedá. Z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa vyplýva, že právo na primerané finančné zadosťučinenie má spotrebiteľ proti tomu, kto za porušenie práva alebo povinnosti zodpovedá. Ak žalovaný zodpovedá za porušenie povinnosti vo forme náhrady škody, zodpovedá za rovnaké porušenie tej istej povinnosti aj vo forme primeraného finančného zadosťučinenia. S prihliadnutím na vyššie uvedené je preto aj podľa názoru odvolacieho súdu poskytnutie finančného zadosťučinenia v sume 1 500,- Eur dôvodné.

24. Na záver dáva odvolací súd do pozornosti, že od spoločnej a nerozdielnej zodpovednosti (pasívnej solidarity) je potrebné odlišovať stav, ak majú viaceré subjekty rovnaký dlh na základe rôznych právnych titulov (tzv. nepravá, falošná solidarita). Ide o situáciu, keď jeden subjekt má nárok na to isté plnenie od dvoch subjektov, pričom proti každému z nich z iného právneho dôvodu. Zatiaľ čo je nárok žalobkyne voči sprostredkovateľke U. T. zákonným nárokom na náhradu škody v zmysle § 420 ods. 1 O. z., je nárok žalobkyne na zaplatenie sumy 9 000,- Eur s príslušenstvom uplatnený voči žalovanému ako samostatnému finančnému agentovi nárokom na náhradu škody zo záväzkového vzťahu odvodený od

zmluvy o finančnom sprostredkovaní zo dňa 02. 06. 2014 uzavretej medzi žalovaným ako samostatným finančným agentom a U. T. ako podriadeným finančným agentom - sprostredkovateľom, v zmysle ktorej sa strany podľa zákona o finančnom sprostredkovaní dohodli na prevzatí zodpovednosti žalovaným za škodu spôsobenú sprostredkovateľom pri vykonávaní obchodnej služby podľa uvedenej zmluvy. Aj v tomto prípade platí, že dlh zaniká v rozsahu v akom splnil veriteľovi jeden z nich, avšak predpoklady pre povinnosť plnenia sú rozdielne. Postavenie podriadeného finančného agenta a samostatného finančného agenta voči poškodenému je v takom prípade obdobné postaveniu dlžníka a ručiteľa voči veriteľovi, t. j. ide o dva záväzky zaplatiť veriteľovi ten istý dlh, pričom veriteľ nemôže dostať to isté plnenie dvakrát. Vzhľadom na to, že zdrojom záväzku škodcu na náhradu škody je trestnoprávna zodpovednosť za škodu a zdrojom záväzku samostatného finančného agenta nahraďiť žalobkyni vzniknutú škodu je zmluva o finančnom sprostredkovaní, nemôže súd škodcu a samostatného finančného agenta zaviazať na solidárne (spoločné a nerozdielne) splnenie záväzku. V procesnej rovine vo výroku rozhodnutia tak súd nevysloví spoločnú a nerozdielnu povinnosť, ale určí, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť ostatných žalovaných (porovnaj aj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 M Cdo/9/2013 zo dňa 27. 08. 2014, rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo/895/2008 zo dňa 17. 12. 2009). S poukazom na uvedené pristúpil odvolací súd k formálnej zmene prvého výroku rozsudku súdu prvej inštancie a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 9 000,- Eur s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 9 000 Eur od 20. 11. 2018 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že táto povinnosť žalovaného zaniká v rozsahu plnenia povinnosti U. T., nar. XX. XX. XXXX, bytom E. Y. 8, XXX XX V., zaplatiť žalobkyni sumu 9 000,- Eur uloženej U. T. rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 4T/35/2019-1312 zo dňa 24. 06. 2019. Zároveň však neuviedol, že v rozsahu plnenia žalovaného zaniká povinnosť U. T., pretože rozsudok v tomto spore je záväzný len pre strany sporu (§ 228 ods. 1 C. s. p.), pričom U. T. v tomto civilnom spore stranou nebola. Obsahovo sa jedná o potvrdzujúci rozsudok podľa § 387 ods. 1 C. s. p.

25. Vzhľadom na vyššie uvedené dospel odvolací súd k záveru, že ani jeden z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ C. s. p. nebol žalovaným uplatnený dôvodne. Súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav, jeho skutkové zistenia vyplývajú z vykonaných dôkazov a vec správne právne posúdil.

26. Súd prvej inštancie rozhodol v napadnutom rozsudku v štvrtom závislom výroku o nároku žalobkyne na náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci (§ 255 ods. 2 C. s. p.) v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku a z tohto dôvodu bol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený v zmysle § 387 ods. 1 C. s. p. aj v tejto časti.

27. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, pretože odvolanie žalovaného nie je dôvodné, plný úspech v odvolacom konaní mala žalobkyňa. O výške a prijímateľovi náhrady trov odvolacieho konania rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 C. s. p. súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník, preto odvolací súd určil začiatok lehoty na plnenie náhrady trov odvolacieho konania podľa § 232 ods. 2 C. s. p. od právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

28. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C. s. p. (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).